

Rónán Hession
Leonard and Hungry Paul

Kapitel 1-2

Översättning Inger Johansson

Kapitel 1

Leonard

Leonard uppfostrades med glatt hemlighållen möda av sin ensamstående mor, sedan fadern tragiskt nog avlidit då han föddes. Till sin natur var modern inte den stridbara sorten, men hon lärde honom att se livet som ett pärlband av småhändelser som var för sig på sitt vis kunde göras hanterliga. Hon var en människa för vilken vänlighet var något alldeles vanligt, en som fullt och fast menade att den enda godtagbara ursäkten för att inte ha ett fågelbord i trädgården på baksidan av huset var att man hade ett på framsidan.

Som fallet är ibland med pojkar som hellre spelar spel än ägnar sig åt sport, hade Leonard få vänner men många funderingar. Modern förstod med intuitivt gott förstånd att barn som Leonard helt enkelt behöver någon som lyssnar. De kunde gå och handla mitt uppe i en diskussion om havsålar och vara inbegripna i ett djupt samtal om Saturnus månar på hemvägen; de kunde prata om tidvatten när sonen skulle bada och säga godnatt med ett snabbt utbyte om mannen med världens längsta naglar i *Guinness rekordbok*. Men Leonard växte upp i en tid då tystlåtna, fantasifulla barn ännu inte förutsattes vara oskyldiga tills motsatsen hade bevisats. Modern fann sig ofta föranlåten att ta hans parti mot griniga lärare som klagade och sa att det var omöjligt att få kontakt med honom. Tålmodig och moderligt uthållig kunde hon sitta ensam på mötena med lärare och förklara att sonen var som fadern hade varit, "det bara syntes inte på honom när polletten trillade ner".

Till och med när han var över trettio tyckte modern om att pyssla om honom, köpte hans älsklingsskinka till lunch - den som inte hade så många

fettsträngar – kom med te på sängen när han vaknade och strök välmenande pressveck i hans jeans, som han sedan själv lugnt och stilla strök bort. Han lönade hennes omsorg med att hålla henne sällskap genom medelåldern och på det hela taget införliva henne i sin tillvaros glesbefolkade frekvensband.

Han var inte helt säker, men relationen till modern måste vid en viss punkt ha vuxit från att vara ett renodlat förhållande mellan mor och son till att bli ett kompanjonskap. Att en vuxen son bor ihop med sin änka till mor, är visserligen en situation som samhället ännu inte har någon formell inställning till, men den ses helt klart bara som den näst bästa. I den mån någon alls lade märke till det kanske folk antog att hon var dominant eller att han saknade initiativförmåga och eventuellt sexualdrift. I själva verket försökte ingen av dem begränsa eller lägga sig i den andras förehavanden, eftersom de var självständiga personer som tyckte om att få vara i fred och helt enkelt trivdes ihop. Tanken att de skulle åka på semester tillsammans hade faktiskt känts lite genant, det kom Leonard ihåg, fast han var lite osäker på vem det var som hade föreslagit det. Att mor och dotter semesterar ihop är förstås normalt, och att far och son gör det blir gärna till historier om invigning i vuxenvärlden. Men om mor och son reser bort tillsammans är det underförstått att någon av dem måste vara en börda för den andre. Men sanningen att säga var de väl ägnade att vara reskamrater. Hon var en hängiven vandrare med goda gallerifötter och kunde avverka betydande utställningar utan att låta sig distraheras av frestande presentshopar som lockade till sig trötta kvinnor med bara hälften så många år på nacken som hon. Både hon och Leonard tyckte om kyrkor, och även om han själv inte var religiös så är en stor del av världens konstskatter det. Han tyckte om att se på berömda målningar och skulpturer i europeiska katedraler, medan modern i något sidoskepp ägnade sig åt att tända ljus för sin klene, för längesen avlidne make.

Hon hade egentligen aldrig fört ämnet flickor på tal med Leonard, väl vetande att det var känsligt för honom, och likaså därför att hon själv hyste

tvivel om huruvida det ungarliv han uppenbarligen levde berodde på bristande intresse eller brist på tillfällen. För Leonard ledde det faktum att han bodde kvar hemma av praktiska skäl till en viss återhållsamhet. Han hade undrat hur det skulle ha gått om han tog med sig en flicka hem och de nästa morgon vaknade och fick se två koppar te på nattduksbordet.

Modern avled oväntat i sömnen en natt mitt i veckan med duntäcket omstoppat och kläderna framlagda inför nästa dag, eftersom hennes prydlighet nu en gång var ett tecken på hennes respekt för de små tingen i livet. Läkaren konstaterade att dödsorsaken var hjärtinfarkt men poängterade att ingenting tydde på lidande eller dödskamp. Han sa att "hjärtslagen helt enkelt måste ha tagit slut".

Eftersom Leonard var ett blygt endabarn till två blyga endabarn blev begravningen liten. Längst fram i kyrkan var det praktiskt taget tomt sänar som på Leonard, eftersom folk gärna undervärderar hur nära de stått den avlidna och sätter sig längre bak än de ska. Utan släktingar att lita till var Leonard tvungen att göra det mesta själv: han läste församlingens böner, han bar fram offertoriegåvorna och tog hand om alla mindre sysslor som annars utförs av kusiner och ingifta. Prästens predikan handlade om döden och hoppet i största allmänhet, vilket var en lättnad för Leonard eftersom modern hade tyckt illa om när man sammanfattade den dödes liv till en ytlig karikatyr. Hade han haft kurage nog skulle han ha tagit till orda och sagt att hans mor hade tagit hand om alla i sitt liv som om de hade varit hennes trädgårdsfåglar, det vill säga med villkorlös förnöjsamhet och generositet.

I krematoriet kördes kistan på räls genom röda förhängen och krängde till lite då och då, så att den passande nog påminde om spöktåget på tivoli som hon hade tyckt så mycket om. Rädd som hon var för höjder och tävlingar hade hon ofta tyckt att det var påfrestande att gå på tivoli men gjort det för Leonards skull och gillat spöktåget eftersom det i stort sett bestod av en långsam färd genom ett mörkt konstgalleri med självlysande figurer. När draperierna slöt sig

om kistan till tonerna av "Nothing Rhymed" sjungen av hennes älsklingssångare Gilbert O'Sullivan, torkade Leonard bort en tår från glasögonen och vände tillbaka till föräldrahemmet som nu bara var hans, föräldralös som han var.

När ett endabarn mister sin andra förälder vänds ett blad i generationskalendern. Praktiska uppgifter och arrangemang måste tas om hand, men det gäller också att ta itu med saker och ting rent allmänt. Vare sig man är mogen för det eller inte. Följden blir att sorgen blandas med villrådighet. Det var i det tillståndet, med humöret nerstämt en oktav, som Leonard framlevde de första veckorna efter begravningen: stå och titta på en paj som gräddades i ugnen, dröja över en påse solrosfrön till fågelbordet eller sorgset bli sittande med överstrykningspennan inför ett program i teveguiden. Hade man under den perioden frågat vad han funderade på eller använt sig av något annat vanligt sätt att få honom på andra tankar - det vill säga utan vidare avbrutit honom - hade han inte kunnat svara, eftersom hans sinne för omvärlden var som katten när den kommer hem efter att ha varit borta i några dygn utan förklaring.

Efter middagen satt han varje kväll i soffan som ensamman gör när tiden är något som måste fyllas snarare än fördrivas. Han kunde slå upp någon av de historiska biografierna som tåligt stod och väntade i hans bokhylla, flera med bokmärken bara några sidor in i texten där de omskrivna personerna ännu inte hade lämnat barndomen. Han fann tröst i att gå i bokhandlar och köpa böcker men var numera en förströdd läsare, och läsandet var betydligt ensamman nu när inte modern gick omkring och pysslade i huset. Han kunde sitta vid bordet och försöka rita av illustrationer i *Fågelskådarens år* - en sandlöpare som kilade längs stranden eller en alka med ägg som är päronformade för att inte rulla ner från klipphyllan - men eftersom han inte hade någon att visa teckningarna för slarvade han med detaljerna i fjäderdräkt och färgnyanser. Fast han hade förstås alltid teven: främst bland alternativen

men egendomligt avlägset när man inte längre har någon bredvid sig i soffan att prata med.

Hade Leonard varit en annan sorts person skulle han kanske ha gått på puben och träffat vänner och spelat dart, domino, kort eller andra fängelsespel, men ingenting förstärkte ensamhetskänslan mer den här tiden än tanken på att umgås med extroverta. Det är i stunder som dessa som vi upptäcker vilka våra sanna vänner är eller, som i Leonards fall, vänder oss till vår enda vän. För att undvika eller fylla dessa intetsägande kvällstunder gjorde Leonard det därför till en vana att ty sig till **Hungrige Pauls** sällskap.

Kapitel 2

“Parley View”

[...] Hungrige Paul kom ut från badrummet iförd en fluffig vit badrock med skärp, träningsbyxor och flip flop-tofflor som lite mjukpapper hade fastnat på. Han riste händerna och ansiktsuttrycket var typiskt för en människa med våta händer som letar efter en handduk. Det faktum att han befann sig i den osannolika situationen att vara klädd i just sådant tyg som han behövde kunde ha varit frestande för en svagare själ, men eftersom han redan hade tagit risken att sätta sig vitklädd på toalettstolen och göra sina behov, var han inte benägen att kapitulera inför denna mindre utmaning. Han löste problemet genom att fiska upp en T-shirt ur tvättkorgen och torka händerna på den, efter att ha gjort bedömningen att kläder som helt nyligen varit rena nog att ha på sig sedan dess knappast hade blivit så smutsiga att de inte gick att använda. Lättnaden är en stor njutning, och så snart Hungrige Paul fick syn på Leonard mottog han honom med stor värme.

“Hej, Leonard. Så de skickade upp dig. Jättefint. Hur är läget?”

“Tack bra. Varför har du badrocken på dig?” undrade Leonard.

“Jo, jag har börjat träna kampsport – hur ser jag ut?”

“Du ser helt rätt ut. Vad är det som har fått dig att börja med det här? Det är inte likt dig att göra nåt våldsamt.”

“Nejdå, jag har inte ändrat mening om våldet, men kampsport handlar mer om stillhet i aktion. Lugn mitt i striden. Visst är det fysiskt, men i sinnet är det stilla och fridfullt. Det är inte fråga om mentalt våld, ingen illvilja, som är

det värsta med våldet. Och förresten är det judo, så det är inte fråga om att smocka till nån eller så.”

“Och hur känns det att rulla runt med neandertalare? Jag trodde inte du tyckte om att folk tar i dig, för att inte tala om vrider om armar och ben till en åtta.”

“Ja, det är just det. Jag trodde faktiskt att det skulle kunna hjälpa mig med mina personliga rymdproblem. Som du säger är det en mer intim kampsport, det är därför vi har pyjamasar på oss och inte till exempel smoking. Men ärligt talat har jag också min form att tänka på. Jag kan inte gärna tampas med ett svart bälte om jag inte ens kan gå uppför trappan utan att bli andfådd.”

Därpå föll Hungrige Paul ner på golvet och började göra armhävningar stående på knogarna. Det hördes ett knakande följt av en del svordomar, sedan började han om och liknade en breakdansare som gjorde larven.

“Hur många måste du göra?” undrade Leonard.

“Min sensei säger att jag ska hålla på tills jag hittar min gräns och sen överskrida den. Vara som vatten. Det var lättare på lektionen med mjuk matta för mina trögolv är faktiskt rätt hårda. Jag kanske ska träna med såna där sockor med halkskydd istället för flip flops.”

“Fast du är snygg i den där stassen. Vitt bälte – det är rätt imponerande. Vad har du lärt dig för nånting hittills?”

“Hittills har det gått av bara farten. Det första man får lära sig är att fylla i en blankett om att man gör allt på egen risk, och sen får man lära sig att falla så att man inte slår sig, fast jag misstänker att om jag slår mig eller inte beror lika mycket på motståndarna som på mig. Sen har vi gjort en del övningar med de andra. De flesta är lite större än jag, så jag har mest tränat försvar.”

“Jag antar att det är bra för ens mentala styrka också. Kampsporter ska ju vara inriktade på enheten mellan kropp och själ”, sa Leonard som i själva

verket hade skrivit om kampsporter i en uppslagsbok för barn om Olympiska spelen, fast ämnet bara hade fått begränsat utrymme på slutet tillsammans med skytte, tyngdlyftning och en faktaruta om anabola steroider.